

Zwijgzee

Jolanda Oudijk

gedichten

T e k e n v a n l e v e n

in het donker
klopt een speldenknop
in een roze komma

groeit moeiteloos
deinend in tijdloosheid

tralies
rode geven
de ik zweef mee
in vlees
een van
ballon

wentelend om mijn as
raak ik verstrikt

ademloos wacht ik
tot alles in beweging komt
en ik naam mag hebben

B i j s t e r

hoe raakt hij de weg kwijt
als hij hem niet kent
de nagelbijtende kinderziel
schampt zijn handen aan basten
vertrapt wichelroedes
tussen beuken met deuren
waar naartoe en waar vandaan
klein hoefblad op een rode traan
een blauwdruk is geen vinger
op een dag van inkt
een vulpen druipt een cirkelvorm
zijn kompas waar dauw in kruipt
hij vindt meer
is minder kwijt
niet bijster ver
voor de hand
waar de kompasroos ineens bloeit
alles valt op zijn plaats
als ijzervijlsel in zijn hart

U i l e n b a l

deze uilenbal uitpluizen:
het botje dat bedelt om geluk
zaden van vragen met vervilte
antwoorden, broze
keverschildjes,
een snavelpunt, een nagel
als een kromme teen,
veertjes van een feniks

met een teder pincet
pel je de waarheid van mij af

M o e d e r z i e l

moeizame ademhaling
in halfslaap
is zo'n geluid
dat pas opvalt
als het wegvalt

dus dat is het verschil
een zucht minder
een seconde later
het is even omdraaien
wat zeggen, weer kijken

ik sta naast jouw bed
in blauwe pyjama, op blote voeten
een zuster zegt: bel je zus
ik knik langzaam naar de grond

die nog steeds mijn voeten draagt

V l u c h t

de grond is bedekt
met een vaal tapijt
een oudroze wolk
geknoopt van navelstrengen

hij zit erop
sluit zijn ogen
vliegt door het raam
langs de zon en de maan
vallende sterren
daalt naar de aarde
tot een voet aan de grond

waar is het openstaande raam
waar is het open raam
waar is het raam
waar is het
waar is

het huis met blinde muren

Z w i j g z e e

heksenkreten
van meeuwen
overstemmen
een rots in de branding

met het schuim
op de mond
tast de zee
klijplezend de kust af

de oorschelpen
van de oceaan
vangen moeizaam
een gedicht op

er zijn algen van woorden
er is flessenpost
er zijn dove vingers
het is wartaal

het spreken
van de Stille Oceaan
is bruisen
met witte vuisten

T r e d m o l e n

de muur die ik
om mij heen heb gebouwd
beschermt mij niet

via open ramen waait
het verleden naar binnen

ronddraaiende gedachten raken mij
zonder dat iemand het ziet

dan blijf ik haken, haken, haken
maar met uiterste kracht
draai ik mij om

geheugenluikjes sluiten zich
en met lichte tred loop ik
de toekomst tegemoet